

La Llei de Normalització lingüística de 29 d'abril de 1986, pretèn treure la nostra llengua de la marginació en que es troba. L'articulació dels instruments que permetin d'abastir aquest objectiu tan ambiciós és, probablement, una tasca que va més enllà de les capacitats d'una Llei o, fins i tot, d'una acció de govern.

CDS creu que la intenció de la Llei es correcta, però no suficient. La Llei demana un desenvolupament reglamentari que, en definitiva, dissenyarà els mecanismes a través dels quals la tasca de normalització lingüística i cultural pot arribar a enrelar-se dins la societat. Són els reglaments, per tant, els que ens mostraran el seu contingut l'existència de la voluntat política de dur-les a terme; i a la seva aplicació, la capacitat regenerativa d'una societat que a estones sembla prou anquilosada.

El respecte que ens han de merèixer aquells que, per no ser la seva, no poden estimar la nostra llengua tal com l'estimem nosaltres, obliga a tenir un especial esment per tal de no encetar una batalla lingüística dins la qual, al capdavant, el perdedor no seria altre que la nostra llengua i la convivència entre cultures. La delicadesa d'aquest problema —avui per avui gairabé inexistent per fortuna— demana prudència dins la fermesa d'accions.

CDS pensa que aquests objectius es poden aconseguir mitjançant els mitjans de comunicació, de manera fonamental. Sobretot amb programes en català per ràdio i televisió. El temps que en l'actualitat ocupen és irrisori. La televisió, com a gran vehicle cultural que podria i hauria de ser, és el mitjà més adient per lograr la normalització que la Llei es proposa.

L'ensenyament a les nostres escoles i Instituts ha de fer que la llengua, vehicle cultural d'en-teniment i convivència, no sigui causa de neguits, ni tan sols d'incomoditats, per a ningú sinó un mit-

jà més d'enriquir-nos mútuament a través del coneixement profund de les nostres cultures.

Els mestres són, per tant, principals protagonistes. Sembla raonable d'oferir un temps prudencial (tres anys) per tal que els no catalano-parlants puguin conèixer suficientment la llengua catalana. Ensenyar no és només impartir coneixements propis. La relació ensenyant-alumne ha de basar-se en una dialèctica de dos sentits: difícilment pot comunicar sabiduria i estimació pel saber qui no és capaç —o, pitjor,— qui es nega d'assimilar la cultura del món que l'envolta.

Només així l'escola deixarà de ser aliena i hostil als estudiants que han de fer un esforç, algunes vegades molt important, suplementari d'adaptació per a parlar una llengua que no és en la que normalment expressen els seus sentiments.

La Llei es prou bona. S'ha de procurar que els Reglaments que la desenvolupin també ho siguin.

Però, sobretot, hi ha d'haver una voluntat política decidida d'aplicar-la.

Centre Democràtic i Social

